

לבנותי היקרות שתחינה, בירושלים עיה"ק ובלייקווד,
שלום וישע רב!

סדר היום שלכן בתקופה לא קלה זו, עובר במחשבתי תכופות; ואני משתומם על המסירות המופלאה ועל גבורת הנפש שלכן ושל אימהות בישראל בכלל. עבודת קודש רצופה היא ללא הרף, לעזור, לסייע, לדאוג, ולהקשיב. עבודה עמוסה יומם ולילה למען הבית, למען הילדים. "ותתן טרף לביתה" ארוחה אחרי ארוחה, נקיון אחרי נקיון, סבלנות ואורך רוח, הרגעה וטיפול ללא הפוגה. חינוך באמונה ובטחון, עזר בשיעורי בית. החדרת רוח טובה בבית ועוד ועוד...

אין ספק שבכל דברים אלה, אפילו במעשים הנראים פשוטים ורגילים, נחשבים כהישגים גדולים מאד בשמים. שם יש משקל רב אפילו לכלי בישול ונקיון במגמה להיטיב לזולת. הרי הכל נעשה לשם הידור, סיוע ורוממות ה'מקדש מעט' היהודי...

*

התגברות והתעלמות כליל מן ה"אני", היה דבר שחסידיים ואנשי מעשה עבדו על זה כל ימיהם. ואתן רכשתן קנין מופלא בימים אלה ביתר שאת. מדרגה גדולה היא. חושבני שעל כל ילד וילדה בתקופה זו ראוי לומר: "אשרי יולדתו". וכמובן, גם אלה העתידות להיות אימהות בכלל, המצפות לישועת ד', החיות יומם ולילה בהתקשרות להקב"ה, בתפילה ובבטחון.

ולמרות שלא תמיד שייך לתפקד כן ואף יתכן להרגיש חולשת נפש ונסיון במדת הסבלנות. הרי אמרו חז"ל ש"לא ניתנה תורה למלאכי השרת". בעזרת ד' קמים ומתחזקים וממשיכים הלאה. כתר "אם בישראל" נשאר על מקומו כמו שהיה. מעיין הטוב הברכה והחיזוק מן השמים אין לו גבולות. והתפילה פועלת!

אשת החיל שבמקרא קמה בעוד לילה, טורחת ללא הפסק, עוסקת בשדה ובכרם. ושוב: "חגרה בעוז מתניה ותאמץ זרועותיה". מהיכן נובעים כוחות עצומים כאלה? מאין המרץ לבצע כל זאת? חושבני שאת זה גילה שלמה המלך רק בסוף הפרק. "אשה יראת ד' היא תתהלל". אשת החיל מכירה את ריבונה, בוטחת בו ויודעת שהוא יתברך אין מעצור בידו להושיע תמיד. ומתוך בטחון עז כזה זה נובעים הכוחות הלאה, כמעין המתגבר...

וכל זה יעמוד לילדים לאורך ימים. אמורא קדוש היה לנו בשם רבי חנינא והוא היה אומר על אמו: "חמין ושמן שסכתני אמי בילדותי, הן שעמדו לי בזקנותי". כבר אמרו צדיקים שרמז יש כאן לחום ולרוך הנזקקים לצמיחתו של כל ילד הנובע מלב אם וזה יעמוד לו לכל ימיו. שמן וחמין שסכה אם בישראל. ואם בא הדבר מתוך יגיעה עצומה ומסירות הנפש, על אחת כמה וכמה... מגדולי הדור היה רבי חנינא. אף בזקנותו העמיד

תלמידים ומסר להם תורת אמת. רבה היתה בזה השותפות, השקעת שמן וחמין של אמו בילדותו. אין לשער את ההשלכות מכל זה בעתיד...

בצעירותי כתבתי פעם שיר לכבוד אמי ע"ה והדלקת נרות שבת שלה. הקדמתי לזה כמה שורות. "למי יד הפלאים שהפכה את הבית למקדש שלווה וזוך? מי הפיגה תמיד את העננים ונסכה על הבית שלל אורות, לקראת מלאכי השלום? היא היא אשת החיל, כלילת החסד. אמא..."

*

ידיד נעורים יש לי. גדול בתורה מאד ועובד ד' מנעוריו. כבר קרוב ליובל שנים שהנני עוקב אחרי עלייתו התדירה בהתפעלות. התמדדנו בתורה היא אגדית. הוא לומד כל לילה ולילה עד שנרדם ליד שולחן לימודו באפיסת הכוחות; ושוב מתחיל את יומו לפנות בוקר. ועם כל זאת אמר לי פעם: "בימי הקיץ כשהילדים בבית במשך היום, אני משתוקק לשמוע את ברכת "שעשני כרצונו" מפי בנותי ולענות אחריהן אמן. ברכה זו כולה חדורה התבטלות לרצון ד'; מלאה ענווה והכנעה כלפי רבון כל העולמים. לנו אין ברכה כזאת...". נימוקו היה שביטול רצון כזה הוא יסוד גדול ביהדות. זהו הכיוון וזוהי המגמה. "לעשות רצונך בלבב שלם".

התפעמתי מאד. אדם גדול כזה בעל הישגים נפלאים בכל חלקי התורה, עטוף קדושת היהדות בכל צעד; והוא משתוקק לנוסח ברכה זו, בגלל שכל ימיו שואף ל"בטל רצונך מפני רצונו"... ידידי העניק לי אז נקודה עמוקה למחשבה. זהו רעיון עדין מאד. דקה מן הדקה...

ועד כמה שזה נכון תמיד, הרי עולמן של עקרות בית ואימהות בישראל, כיום הזה, מלא במדה גדושה, בעבודה רבה זו שגדול ערכה מאד בערכי היהדות. הכנעה לרצון הבורא יתברך והשאיפה למלאות תפקיד בשלימות.

*

כימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות... קדמונינו ז"ל רמזו על דימוי התקופות, גאולת מצרים והגאולה העתידה. ובכלל זה "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו". הרה"ק ר' יעקב יוסף מפולנאה בעל ה"תולדות" תלמידו המובהק של הבעש"ט זי"ע. כתב דבר מדהים. בני ישראל במצרים היו נתונים במצב ירוד מאד, והישועה נמנעה אז בגלל זה. השמחה כאן מעוררת עת רצון למעלה. הנשים הצדקניות שבישלו, הביאו להם ארוחות ושימחו את לבבם בשעות הקשות ההן, הכשירו בזה את הקרקע לגאולה. ולזאת התכוונו חז"ל, כשאמרו בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו במצרים. בהחדרת רוח שמחה בבית... [תולדות יעקב יוסף פ' ויקרא]. וכך יהיה גם לעת הגאולה השלימה במהרה בימינו אמין! הרי מקווים אנו כל כך שזה יהיה עכשיו וכמה גדול חלקכן בזה!!!

תחזקנה ידיכן! אב רחום יש לנו בשמים. תשועת ד' כהרף עין. התקופה הזאת תחלוף
במהרה בעזתי"ת. ואילו העבודה המופלאה שלכן, העמל, המסירות, הסבלנות לא
יישכחו לעד! כל אלה בוודאי ישאו פירות לדור ולדורות. כולכן נושאות כעת, את דגל
ההתבטלות לרצון ד'. שכרכן הרבה מאד מאד!!!

בכל לב ונפש,
אביכן,
משה יעקב הלוי